

en delägare i danagälden 991, som sedan fallit på utländsk, okänd ort u i s a i f, Kjarr, felaktigt k i a u, är antagligen ett irländskt namn och alltså ett vittnesbörd om beröringen med de brittiska öarnes folk. Runstenar av detta ålderdomliga skaplynne finnas åtskilliga i Uppland, de voro säkerligen de runstenar, som efterträdde dem med ¶ m, såsom ock antydes av att deras slingor ofta sakna ormhuvud. En av denna runstensgrupp bär ristarnamnet Gunnar, och vi kunna därför sammanfatta dem som Gunnars-stenar, även om ej Gunnar skulle ristat dem alla. Av dessa kan kanske med O. v. Friesen¹ en vid H u s b y - L y h u n d r a kyrka i Uppland nästan på året dateras till 1016, då han rests över Sven, »som blev död på Jutland men skulle fara till England»; han tänkte troligen deltaga i Knut den stores fälttåg.

Sedan Knut den store stadgat sitt herravälde i England, använde han fortfarande många nordiska kämpar i sin tjänst, även från vårt fädernesland. Ett sådant tjänstemannaförhållande antydes väl av runstenen vid L a n d e r y d i Östergötland med inskriften: . u i r i k r : r e s t i : s t a n : e f t i r : þ i a l f a : b r u þ u r : s i n : t r a k : þ a n : a r . u a r . m i r : | : k n u t i : »Väring reste stenen efter sin broder Tjälve, den kämpe, som var med Knut». En särskilt ärofull tjänstgöring var medlemskap i tingalidet, en avdelning av engelska hären, som uppsattes av konung Eitelred II år 1010.

¹ Uppl. runst. 1913, s. 27 ff.